

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. K.**
bytem P.
zastoupen Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou
sídlem Veleslavínova 133/7, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2015 sp. zn. S-MHMP 604373/2015
ODA-TAX, č.j. MHMP 724425/2015

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend ze dne 28. 4. 2015 sp. zn. S-MHMP 604373/2015 ODA-TAX, č.j. MHMP 724425/2015 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10.800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce Mgr. Moniky Zatloukalové, advokátky.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odboru kanceláře tajemníka ze dne 16. 3. 2015 sp. zn. R 1195/14 OKAT /Ziz, č.j. SZ P4/070154/14 (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“). Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku na úseku dopravy a na úseku silničního hospodářství podle § 23 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále též „zákon o přestupcích“), kterého se měl dopustit tím, že dne 23. 7. 2014 při kontrole pracovníky Magistrátu hl. m. Prahy provedené okolo 21.05 hodin jako řidič taxislužby u vozidla O. A., RZ X v ulici K., Praha 4, poškodil cestujícího na ceně, když v záznamu o přepravě č. 00766 byla uvedena částka 85 Kč za přepravu ze S. n na Praze 1 do ulice K., Praha 4, přičemž obviněný měl požadovat a dostat zaplacen celkem 850 Kč, tedy jako řidič taxislužby měl poškodit cestujícího na ceně jízdného. Za spáchání tohoto přestupku byla žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 1 a § 23 odst. 2 zákona o přestupcích byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč, dále v souladu s § 11 odst. 1 písm. c), § 14 odst. 1 a § 23 odst. 2 zákona o přestupcích mu byl uložen zákaz činnosti řidiče spočívající v zákazu přepravy osob vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče pro cizí potřeby dle § 2 odst. 9 a 10 písm. a) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě (dále též „zákon o silniční dopravě“), v délce 12 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobci byla rovněž uložena povinnost podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v žalobě namítal, že po celé správní řízení trval na tom, že postupoval v souladu s cenovými předpisy, po dobu jízdy, kterou uskutečnil dne 23. 7. 2014, měl řádně zapnutý taxametr a následně vytiskl z taxametru záznam o přepravě č. 00766 znějící na částku 85 Kč a tuto částku také po cestujících, které vezl, požadoval. Jak vyplývá z kontrolního protokolu, tato částka byla také na taxamtru zobrazena, což je v rozporu s tvrzením cestujících. Žalobce poukázal na to, že požadovaná částka je nižší než maximálně stanovená cena a je v souladu se zákonem. Podotkl, že i jiné společnosti jezdí za takové ceny na území hlavního města Prahy. Dodal, že vykonává taxislužbu cca 23 let a nebylo u něj správními orgány shledáno žádné pochybení a nebyla mu uložena žádná sankce, tedy není důvodu, proč by při jízdě dne 23. 7. 2014 postupoval jinak. Podle žalobce správní orgány vychází pouze a výhradně z tvrzení cestujících, jež částečně svědci učinili v rámci svých výpovědí, ale především přejímají jejich tvrzení obsažená v listinách, které společně sepisovali – oznámení o poskytnuté přepravě a následně byla jejich tvrzení zachycena v kontrolním protokole; veškerá tvrzení pro výsledek správního řízení klíčová vychází výhradně z oznámení o poskytnuté přepravě cestujících a následně se na ně v různých formách odkazuje. Podle žalobce tak obě rozhodnutí vycházejí z nedostatečně zjištěného stavu věci. Žalobce rovněž namítal, že správní orgány ignorovaly skutečnost, že v jeho vozidle byl při jízdě řádně zapnutý taxametr a řádně vytisknut, doplněn a uchován záznam o přepravě ve smyslu zákona o silniční dopravě; správní orgány se dle žalobce existencí záznamu o přepravě nezabývaly a opakovaně dávaly přednost výpovědi svědků s odůvodněním, že nemají jakýkoliv zájem na výsledku věci; podle žalobce se jedná o jeden z mála možných objektivních podkladů, které může na svoji obranu uvést, když se ve vozidle nacházel sám.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Správní orgány se nedostatečně vypořádaly s existencí záznamu o přepravě a opřely svá rozhodnutí výhradně o výpovědi zaměstnanců žalovaného. Podle žalobce je záznam o přepravě významným a objektivním podkladem pro rozhodnutí. Podotkl, že do taxametry v jeho vozidle nijak zasahováno nebylo. Taxametr včetně zobrazovače fungoval řádně, taxametr byl a je řádně zaplombován a ověřen Českým metrologickým institutem.

3. Dále žalobce namítal, že byl krácen na svých právech, když mu nebylo umožněno účastnit se ústního jednání, na němž byli vyslýcháni svědci. Z ústního jednání dne 1. 12. 2014 se jeho zmocněnec řádně omluvil z důvodu nemoci, což řádně správnímu orgánu doložil a žádal o stanovení nového termínu jednání; nebylo mu vyhověno. Z dalšího ústního jednání nařízeného na den 17. 2. 2015 se omluvil přímo žalobce, neboť trval na své osobní přítomnosti z důvodu případné identifikace cestujících (zda jim poskytl jízdu právě žalobce) a vzájemné konfrontace taktéž vzhledem k časovým rozporům; omluvu zaslal správnímu orgánu jeho zmocněnec. Tím, že nebylo žalobci umožněno klást svědkům otázky, se cítí být krácen na svých právech; má za to, že pro věc byla jeho přítomnost nezbytná, a proto na ní také trval. Žalobce podotkl, že z jednání nařízeného na den 17. 2. 2015 se omluvil taktéž svědek pan R. L., tedy pokud by se zmocněnec žalobce na ústní jednání dostavil, pak by stejně nebyli přítomni všichni svědci; navíc nelze dle žalobce hovořit o obstrukcích z jeho strany, když nehrozilo ani uplynutí lhůty pro projednání přestupku; výsledky dne 17. 2. 2015 nebyly nakonec správním orgánem provedeny a nebyl ani stanoven nový termín ústního jednání. Žalobce dále vznesl námitky vůči věrohodnosti tvrzení cestujících. Svědci K. a M. shodně odkazovali v rámci svého výsledku dne 1. 12. 2014 na záznam o průběhu jízdy, z čehož žalobce usoudil, že jej četli před výsledkem; rovněž svědek R. si měl pamatovat délku trasy 6,3 km. Obdobně svědek L. uvedl, že si dokonce pamatoval jméno řidiče i částku na záznamu o přepravě; jediný svědek S. nebyl schopen uvést nic k osobě řidiče taxi, který měl být kontrolován, což se jeví být přirozené, a je zřejmé, že se před výsledkem nedíval do žádných podkladů. Podle žalobce je zřejmé, že svědci provádí mnoho pravidelných kontrol v daném období a není možné, aby si po více než pěti měsících pamatovali např. délku ujeté trasy.
4. Žalobce dále brojil proti tomu, že text oznámení o poskytnuté přepravě obou cestujících obsahuje až na výjimky identický text. Toto podporuje zavedená praxe žalovaného, dle níž oznámení o poskytnuté přepravě sepisuje s cestujícími další pracovník žalovaného, zatímco jeden provádí kontrolu přímo s řidičem vozu taxi; po sepsání oznámení nedochází k přímé konfrontaci s řidičem ani nejsou řidiči tyto záznamy předloženy při prováděné kontrole, aby měl možnost se k nim vyjádřit; tedy s pravděpodobností hraničící s jistotou se jeví být zřejmé, že si oznámení o poskytnuté přepravě před výsledkem přečetli a zřejmě spolu při sepisování oznámení spolupracovali vzájemně či s třetí osobou; takový postup je dle žalobkyně nepřijatelný, svědek má vypovídat o skutečnostech, které si pamatuje a jak je přímo vnímal. Stejně tak nelze zcela vyloučit možné opsání údajů o dopravci na ulici či jejich získání jiným způsobem; svědci v rámci svých výpovědí neuvádějí žádné podrobnější informace, které by se vztahovaly k osobě řidiče, kolik kontrolních jízd uskutečnili toho dne či v daném období a další skutečnosti důležité pro posouzení věrohodnosti jejich výpovědí, tedy zda si skutečně i po pěti měsících pamatují na konkrétní jízdu právě s žalobcem či zda měli před výsledkem k dispozici svá oznámení o poskytnuté přepravě či jiné podklady. Podle žalobce skutečnost, že svědci byli před svou výpovědí řádně poučeni, je nedostatečným argumentem k tomu, aby jejich výpověď byla pro správní orgány

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

věrohodnější než tvrzení žalobce a existence záznamu o přepravě. Stejně tak ze spisového materiálu nevyplývá, jakým způsobem došlo k porovnání či vyúčtování částky 850 Kč, kterou měli pracovníkovi žalovaného vrátit, dále částky, kterou na jízdu od žalovaného obdrželi; tato skutečnost je důležitá z hlediska prověření věrohodnosti svědků, zejména když účastník řízení zpochybňuje jejich tvrzení ohledně výše účtované ceny, a dále že cestující nepožadovali záznam o přepravě. Žalobce upozornil, že zaměstnanci jsou ve smyslu pracovněprávních předpisů povinni zaměstnavateli řádně doložit svěřené finanční prostředky či případně pokud cestovné hradí cestující z vlastních zdrojů, pak vždy následuje vypořádání částky se zaměstnavatelem. Uvedl, že považuje tuto skutečnost za významnou z hlediska dostatečného zjištění stavu věci. Podle žalobce nebylo správními orgány dostatečně posouzeno ani to, proč měli svědci předstírat osoby nehovořící českým jazykem. Za situace, kdy probíhala kontrolní jízda, měli dle žalobce používat úřední jazyk, tedy češtinu. Nebylo rovněž prokázáno, že si cestující s řidičem rozuměli. Žalobce dodal, že oznámení cestujících je v podstatě jediný klíčový podklad pro rozhodnutí, a skutečnost, že svědci následně výhradně nezákonně odkazují na tento dokument, nehraje žádnou roli, tzn. jejich výslech je v podstatě formální záležitost.

5. Podle žalobce výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nesplňuje podmínky dle § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), především neobsahuje označení konkrétních cestujících, kterým měla být poskytnuta taxislužba, přesný popis trasy, po níž měla být jízda ze S. n. do ul. K. uskutečněna, doba jízdy; skutek tedy není popsán ve výroku tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným; takové rozhodnutí je nezákonné a nevykonatelné. Žalovaný dále podle žalobce nepřezkoumal dostatečně soulad rozhodnutí s právními předpisy dle § 81 a násl. správního řádu, a nezabýval se dostatečně výší uložené sankce. Nezabýval se odvoláním podaným přímo žalobcem ze dne 31. 3. 2015, když odvolání podal žalobce i prostřednictvím svého zmocněnce podáním ze dne 13. 4. 2015. Podle žalobce se správní orgány dostatečně nevypořádaly s odůvodněním uložené sankce – zákazu činnosti na 12 měsíců, které se vztahuje i na poskytování příležitostné osobní silniční dopravy dle § 2 odst. 10 písm. a) zákona o silniční dopravě; tímto se správní orgány vůbec nezabývaly, pouze uvedly obecná konstatování. Žalobce, ačkoli vyslovil nesouhlas s tím, že by na jeho straně došlo k pochybení, trval na tom, že sankce především zákazu řízení je nepřiměřeně a neodůvodněně přísná. Žalobce rovněž namítal, že nebyl vyzván k doložení dokladů o jeho osobních a majetkových poměrech ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 9/2008-133. Namítl nepřiměřený zásah do jeho ústavně garantovaného vlastnického práva. Dále uvedl, že možnost uložení zákazu činnosti řidiči taxislužby je protiústavní. Poukázal na to, že dosud nebyl správními orgány potrestán za porušení právních předpisů v souvislosti s výkonem taxislužby, a zopakoval, že taxislužbu vykonává cca 23 let. Žalobce rovněž poukázal na to, že jeho zaměstnavateli byla za předmětnou kontrolu uložena pokuta v „obrovské výši“ 350.000 Kč (věc je projednávána u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Af 19/2015), proč se má jednat o dvojí potrestání za jedinou kontrolu. Podle žalobce ani uložení povinnosti uhradit náklady správního řízení není žalovaným dostatečně odůvodněna. Zároveň vyslovil nesouhlas s tím, že by svým jednáním správní řízení vyvolal, neboť jednal v souladu s právními předpisy upravujícími výkon taxislužby. Závěrem žalobce pro případ, že soud nevyhoví žalobě v plném rozsahu, navrhl uplatnění moderačního práva ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že z jeho pracovní činnosti mu je známo, že činnost v oblasti taxislužby není činností dobročinnou, a proto je nanejvýš pochybné až úsměvné, že by žalobce poskytoval přepravu na vzdálenost 6,3 km za cenu 85 Kč; vezmou-li se v úvahu údaje uvedené na „stvrzence“, dojdeme k závěru, že přeprava byla poskytnuta za 7,1 Kč na km; za takovou částku nejedí na území Prahy žádná společnost provozující taxislužbu. Žalovaný rovněž uvedl, že mu je známo, že řidiči účtují zejména zahraničním cestujícím určitou částku, přičemž na záznamu o přepravě mají desetinnou čárku u účtované ceny posunutou tak, aby zakryli porušení cenových předpisů před případnou kontrolou; na zobrazovači taxamtru cestující desetinnou čárku vidět nemusí, k čemuž stačí odpojení příslušné diody z taxamtru. Žalovaný tedy uvedený záznam o přepravě nepovažuje za důkazní prostředek, který by měl nějakým způsobem přispět k vyřešení otázky, jakou částku cestující viděli na zobrazovači taxamtru, jakou částku žalobce požadoval a jaká částka byla zaplacená. Námitce o zpochybnění výpovědi cestujících žalovaný oponoval tak, že skutečnosti uvedené pracovníky žalovaného v oznámení o poskytnuté přepravě, resp. protokolu o kontrole, a tvrzení strážníků Městské policie hl. m. Prahy, kteří prováděli kontrolu dokladů, jsou uvedeny v protokole o ústním jednání ze dne 1. 12. 2014, a jsou tak v souladu se správním řádem; žalovaný zde nespátřuje žádné porušení zákona a byl splněn požadavek dle § 3 správního řádu ohledně zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle žalovaného v oznámení o poskytnuté přepravě obou cestujících je uveden shodný údaj o tom, že při příjezdu do cílového místa a při dotazu na částku, kterou budou platit, žalobce ukázal na taxamtr, kde byla zřejmě viditelná částka 850 Kč; po předání částky 900 Kč žalobce vrátil cestujícím 50 Kč; tato skutečnost je pak shodně uvedena i v protokolu o ústním jednání. Žalovaný dodal, že doklad o zaplacení jízdného je toliko důkazem o tom, že tento doklad byl z taxamtru vytištěn, není však důkazem toho, že částka na dokladu o zaplacení jízdného byla řidičem na cestujících skutečně požadována; k tomu žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 104/2005-81, č.j. 2 Afs 135/2009-97 a č.j. 1 Afs 40/2011-90. K žalobní námitce o tom, že žalovaný vychází výhradně z výpovědi cestujících, žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 104/2005-81, č.j. 5 Afs 123/2006-83 a č.j. 2 Afs 135/2009-97.
7. Ohledně žalobní námitky o neuznání omluvy z ústního jednání žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně po výsledku konaném dne 1. 12. 2014 napravil svůj předchozí postup, když dne 1. 12. 2014 provedl výslech svědků bez účasti zmocněnce žalobce a dne 17. 2. 2015 provedl nové výslechy; to, že měl žalobce zájem být osobně přítomen výslechu svědků, nic nemění na skutečnosti, že si podle § 33 správního řádu zvolil zmocněnce, který jej měl a mohl při tomto nařízeném jednání zastoupit; pokud však zmocněnec nevyužil svého oprávnění a jednání se nezúčastnil, nelze přičítat k tíži správního orgánu prvního stupně, ale sám se tak zbavil svého zákonného zmocnění klást svědkům otázky; k tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 53/2013-37. Žalovaný dále uvedl, že není zřejmé, z čeho žalobce usuzuje, že si svědci K. a M. před výsledkem četli záznam o průběhu jízdy; stejně tak je tomu v případě pana R. a L. Podle žalovaného to, že si pan S. z žalované kontroly nepamatuje žádné podrobnosti, odpovídá jeho činnosti na místě, kdy se podle protokolu přímé kontroly nezúčastnil, ale z hlídky Městské policie hl. m. Prahy tuto kontrolu provedl strážník L. Pracovníci žalovaného, kteří provádějí kontrolní jízdy, si pořizují vlastní záznamy z jednotlivých jízd (zápisem do mobilu, notesu apod.) a strážníci pořizují z každé kontroly úřední záznam, který si zakládají, a správní řád

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

těmto osobám nezakazuje si osvěžit některé údaje využitím vlastních záznamů. Po provedení výslechu svědků je vždy předloženo oznámení o poskytnuté přepravě k potvrzení, zda se jedná o svědkem sepsané oznámení, které se týká projednávané přepravy, a zda údaje v něm uvedené jsou pravdivé.

8. Pokud jde o „identický text“ oznámení o poskytnuté přepravě, žalovaný namítl, že lze jen těžko předpokládat, že přepravu, kterou oba svědci shodně absolvovali ve stejném čase a místě se žalobcem, budou popisovat diametrálně odlišně, protože jízda byla oběma svědkům poskytnuta stejným způsobem. Tvzení, že cestující od sebe opisují, žalovaný označil za dedukci žalobce. Podle žalovaného záznamy o poskytnuté přepravě z této jízdy jsou ve svém projevu natolik rozdílné v popisu průběhu jízdy, že je až s podivem, že je žalobce schopen tvrdit, že obsahují až na výjimky identický text.
9. Žalovaný dodal, že tvrzení cestujících poskytnutá po řádném poučení v rámci svědecké výpovědi se stávají důkazem ve smyslu § 50 odst. 1 a § 55 správního řádu; žalobce může v řízení uvádět nepravdivá tvrzení, což je běžný prostředek účastníků řízení ve snaze vyhnout se hrozbě sankce za protiprávní jednání, zatímco svědci jsou vázáni povinností vypovídat pravdivě a nic nezamlčet; na rozdíl od žalobce by se tak svědci nepravdivou výpovědí vystavili hrozbě sankce (až 10.000 Kč) či trestního stíhání (s možností odnětí svobody až na jeden rok), proč si žalovaný stěžuje dovede představit motivaci, která by přiměla zaměstnance žalovaného k podání nepravdivé výpovědi. Podle žalovaného účtování částek zaplacených za provedené kontrolní jízdy, předávání finančních prostředků a jejich dokumentace je vnitřní záležitostí žalovaného a v této souvislosti zpochybňování věrohodnosti svědků žalobcem nemá vztah k žalované věci.
10. Ohledně námitky, proč měli svědci předstírat osoby nehovořící českým jazykem, žalovaný uvedl, že předražování jízdného v taxislužbě je prakticky nejzávažnějším porušením právních předpisů, jehož se lze v této oblasti dopustit; podobná jednání směřují zejména vůči zahraničním turistům. Žalovaný doplnil, že pokud je s ohledem na průběh kontrolní jízdy zjevné, že došlo ke vzájemnému porozumění a pochopení řidiče taxislužby a kontrolujícího a ze strany řidiče taxislužby byl vykonán úkon na základě pokynů kontrolujícího, je tím dosaženo účelu § 16 správního řádu, jímž je vzájemné porozumění osob spolu jednajících. K tomu v daném případě došlo, protože žalobce komunikoval s cestujícími v anglickém jazyce. Na námitku o nesplnění náležitostí dle § 68 správního řádu reagoval žalovaný tak, že ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou všechny požadované náležitosti podle § 68 odst. 2 správního řádu; skutek je ve výrokové části popsán tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem, a rozhodnutí je tak zákonné a vykonatelné. Vydané rozhodnutí splňuje i požadavky dle § 69 správního řádu. K námitce o nedostatečném odůvodnění výše uložené pokuty žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí zdůvodnil jak výši uložené pokuty, tak i zákaz činnosti. Ani žalovaný nepovažuje uložené sankce za nepřiměřeně tvrdé. Pokud jde o žalobcovu námitku ohledně porušení zásady *ne bis in idem*, žalovaný oponoval tak, že každý z uvedených subjektů (žalobce a dopravce) je postihován pro porušení jiného zákona – žalobce se dopustil přestupku dle § 23 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích, dopravce se dopustil správního deliktu dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále též „zákon o cenách“). Žalovaný rovněž vyslovil nesouhlas s námitkou žalobce o nedůvodnosti uložení povinnosti uhradit náklady správního řízení; podle žalovaného bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

správní řízení vedeno jen na základě jednání žalobce (poškození cestujícího na ceně jízdného); odkázal na § 79 odst. 1 zákona o přestupcích. Závěrem žalovaný navrhl zamítnout žalobu.

11. Žalobce v průběhu soudního řízení odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 12. 2017 č.j. 9 Af 19/2015-59, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 9. 1. 2015 sp. zn. MF-80384/2014/16-1903 ve znění opravného usnesení ze dne 14. 1. 2015 č.j. MF-80384/2014/1603-3/1903 a věc vrácena Ministerstvu financí k dalšímu řízení; tímto rozhodnutím Ministerstva financí bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2014 č.j. MHMP 1615936/2014, kterým byla dopravci za správní delikt, jehož se měl dopustit žalobce předmětným jednáním dne 23. 7. 2014, dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách uložena pokuta ve výši 350.000 Kč. Dále žalobce odkázal na usnesení žalovaného ze dne 25. 5. 2018 č.j. MHMP 806573/2018, jímž bylo v návaznosti na rozsudek zdejšího soudu č.j. 9 Af 19/2015-59 zastaveno správní řízení s dopravcem pro podezření z porušení zákona o cenách.

III.

Obsah správního spisu

12. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 23. 7. 2014 kolem 21.05 hodin byla provedena kontrola pracovníky žalovaného u žalobce (řidiče taxislužby), vozidlo O. A., registrační značka X, v ulici K., Praha 4. Žalobce jako řidič taxislužby přepravil tyto cestující (pracovníky žalovaného) ze S. n. k hotelu C. T. (celková délka trasy 6,3 km). Mezi žalobcem a správními orgány je sporné, jakou částku žalobce po cestujících požadoval. Žalobce dle svého tvrzení použil sazbu č. 5 s hodnotami: nástup 9 Kč, jízdné 12 Kč a čekání za hodinu 60 Kč, celkem tedy dle svého tvrzení požadoval 85 Kč. Žalobce rovněž předložil stvrzenku na částku 85 Kč. Podle správních orgánů žalobce při dojezdu do cílového místa pouze ukázal na taxametr, kde byla částka 850 Kč, přičemž oni zaplatili bankovkami v hodnotě 900 Kč a 50 Kč jim bylo vráceno. Maximální cena jízdného přitom činila 222 Kč.
13. Žalobci bylo přípisem správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 8. 2014 oznámeno zahájení řízení o přestupku dle § 23 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích. Na ústní jednání dne 13. 10. 2014 se dostavil zmocněnec žalobce, který předal správnímu orgánu prvního stupně vyjádření k obvinění; na ústním jednání byl přečten spisový materiál a zmocněnec žalobce požádal o poskytnutí kopií ze spisu a o poskytnutí lhůty 10 dnů, ve kterých se žalobce vyjádří k podkladům pro rozhodnutí. Ve vyjádření ze dne 21. 10. 2014 žalobce požádal mimo jiné o předvolání k výsledku všech osob zúčastněných na prováděné kontrole. Správní orgán prvního stupně nařídil ústní jednání na den 1. 12. 2014, kam předvolal i svědky. Zmocněnec žalobce se z tohoto ústního jednání omluvil nejprve e-mailem ze dne 22. 11. 2014 a poté i dopisem ze dne 24. 11. 2014 (odeslán 25. 11. 2014), k němuž přiložil kopii rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 21. 11. 2014. Správní orgán prvního stupně dne 1. 12. 2014 konal ústní jednání, jehož se zmocněnec žalobce ani žalobce nezúčastnili a na němž byli vyslechnuti svědci T. M. a V. K. (cestující - figuranti), D. R. (zaměstnanec žalovaného, který vedl kontrolu), R. L. a R. S. (strážníci městské policie, kteří ve spolupráci se žalovaným prováděli kontrolní akci). Dne 7. 1. 2015 se konalo ústní jednání, jehož se zúčastnil zmocněnec žalobce, který omluvil žalobce z neúčasti z důvodu dlouhodobé nemoci; během něho bylo přečteno písemné vyjádření

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

žalobce ze dne 7. 10. 2014 s tím, že zmocněnec uvedl, že žalobce již nemá, co by k věci dodal. V písemném vyjádření ze dne 13. 1. 2015 žalobce trval na důvodnosti omluvy (z ústního jednání konaného dne 1. 12. 2014) a na opakovaném výsledku svědků. Správní orgán prvního stupně předvolal zmocněnce žalobce a svědky k ústnímu jednání dne 17. 2. 2015. Zmocněnec žalobce podáním ze dne 9. 2. 2015 (odesláno 11. 2. 2015) uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nebude přítomen v České republice (k tomu doložil kopii rezervace letenek) a má zájem být osobně přítomen na ústním jednání za účelem kladení otázek svědkům, požádal o změnu termínu stanoveného na den 17. 2. 2015. V protokole správního orgánu prvního stupně o ústním jednání ze dne 17. 2. 2015 je pak mimo jiné uvedeno: „Zmocněnec z ústního jednání písemně omluvil obviněného z důvodu zahraniční dovolené, svoji neúčast na jednání neomluvil a k jednání se nedostavil. Správní orgán z důvodu, že sám již nechtěl klást žádné doplňující otázky, svědky dále nevyslýchal a jednání ukončil. Během jednání byla přečtena písemná omluva obviněného.“

14. Správní orgán prvního stupně vydal dne 16. 3. 2015 rozhodnutí č.j. SZ P4/070154/14, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku na úseku dopravy a na úseku silničního hospodářství podle § 23 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích, kterého se žalobce měl dopustit tím, že dne 23. 7. 2014 při kontrole pracovníky Magistrátu hl. m. Prahy provedené okolo 21.05 hodin jako řidič taxislužby u vozidla O. A., RZ X v ulici K., Praha 4, poškodil cestujícího na ceně, když v záznamu o přepravě č. 00766 byla uvedena částka 85 Kč za přepravu ze S. n. na Praze 1 do ulice K., Praha 4, přičemž obviněný měl požadovat a dostat zaplacené celkem 850 Kč, tedy jako řidič taxislužby měl poškodit cestujícího na ceně jízdného. Za spáchání tohoto přestupku byla žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 1 a § 23 odst. 2 zákona o přestupcích byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč, dále v souladu s § 11 odst. 1 písm. c), § 14 odst. 1 a § 23 odst. 2 zákona o přestupcích mu byl uložen zákaz činnosti řidiče spočívající v zákazu přepravy osob vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče pro cizí potřeby dle § 2 odst. 9 a 10 písm. a) zákona o silniční dopravě v délce 12 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobci byla rovněž uložena povinnost podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč. Správní orgán prvního stupně toto rozhodnutí přijal na základě svědeckých výpovědí strážníků městské policie, vyjádření obviněného a listinných důkazů (protokoly o provedené kontrole, 2x oznámení o poskytnuté přepravě, stvrzenka a fotodokumentace pořízená na místě kontroly). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 31. 3. 2015 a rovněž zmocněnec žalobce učinil podání (nazvané odvolání) ze dne 13. 4. 2015. Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 28. 4. 2015 sp. zn. S-MHMP 604373/2015 ODA-TAX, č.j. MHMP 724425/2015, jímž odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

IV.

Právní posouzení

15. Žalovaný k výzvě soudu v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyslovil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. Soud měl proto v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), za to, že žalovaný s takovým projednáním věci udělil souhlas. Žalobce pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil. Soud proto o věci samé rozhodl bez jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
17. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
18. Podle § 23 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, přestupku se dopustí ten, kdo jako řidič taxislužby poškodí cestujícího na ceně jízdného.
19. Podle § 23 odst. 2 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, za přestupek podle odstavce 1 písm. a) až e) lze uložit pokutu do 5 000 Kč a za přestupek podle odstavce 1 písm. f) až i) pokutu do 10 000 Kč; zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku lze uložit za přestupek podle odstavce 1 písm. b), d), h) a i).
20. Zákonná ustanovení, na jejichž základě byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, za což mu byla uložena pokuta a zákaz činnosti (tj. § 23 odst. 1 písm. i/ a § 23 odst. 2 zákona o přestupcích), byla s účinností od 1. 7. 2017 zrušena, a to zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
21. Soud odkazuje na závěr obsažený v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č.j. 5 As 104/2013-46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS: *„Rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“*
22. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v tomto usnesení rovněž uvedl: *„Je-li soud nadán úplnou kasační pravomocí nejen z hlediska nezákonnosti správního rozhodnutí, vadného řízení, ale i nedostatečnosti skutkových zjištění, je zřejmé, že i hmotněprávní posouzení věci musí odpovídat aktuálnímu právnímu stavu v době jeho rozhodování. Plná jurisdikce se tedy uplatní jak co do jejího obsahu, tak co do času. Na tom nic nemění fakt, že by soud nenahrazoval svým výrokem správní rozhodnutí (s výjimkou modrace), ale na příznivější změnu zákona by reagoval prostým kasačním výrokem bez stopy výtky vůči správnímu orgánu I. a II. stupně, ovšem se závazným právním názorem k aplikaci a interpretaci hmotného práva na správním orgánem správně zjištěný (či soudem doplněný) skutkový stav. Důležité ovšem je, aby soud měl povinnost zkoumat, zda nedošlo ke změně zákona, bez ohledu, jestli to žalobce učiní předmětem svých žalobních námitek.“*
23. Z citovaného vyplývá, že soud je povinen ke změně právní úpravy přihlédnout i bez žalobní námítky. Povinnost soudu přihlédnout k této skutečnosti tak představuje výjimku ze zásady vázanosti skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak je zakotvena v § 75 odst. 1 s.ř.s.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

24. V důvodové zprávě k zákonu č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích (tento zákon je účinný od 1. 7. 2017), je uvedeno: „*Skutková podstata upravená v § 23 odst. 1 písm. i) (zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, pozn. Městského soudu v Praze) se týká porušování cenových předpisů, které je postižitelné podle zákona o cenách, a proto se skutková podstata vypouští bez náhrady.*“
25. V dalším řízení žalovaný v případě, že shledá, že se žalobce dopustil daného skutku, posoudí, zda je toto jednání postižitelné podle později účinného zákona (např. dle § 16 odst. 1 zákona o cenách), a pokud dojde k závěru, že ano, a rozhodne se uložit sankci, tuto uloží s ohledem na zásadu stanovenou v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (či v § 112 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb.). Soud podotýká, že žalobci již nebude možné uložit sankci zákazu činnosti, neboť podle § 47 odst. 2 věty první zákona č. 250/2016 Sb. zákaz činnosti lze uložit jen tehdy, je-li to stanoveno zákonem, a nejvýše na dobu tam stanovenou. V § 16 zákona o cenách pak není stanoveno, že za přestupek dle tohoto ustanovení lze uložit zákaz činnosti.
26. S ohledem na skutečnost, že za jednání vytýkané žalobci v době rozhodování soudu již nelze uložit přinejmenším sankci zákazu činnosti, soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s.ř.s.
27. S ohledem na shora uvedené se zdejší soud nebude vyjadřovat k žalobním námitkám směřujícím proti uloženému zakazu činnosti, jeho tvrzené nepřiměřenosti a protiústavnosti.
28. Soud však shledal další důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
29. Na ústním jednání před správním orgánem prvního stupně dne 1. 12. 2014 byli vyslechnuti svědci. Zmocněnec žalobce se včas a řádně z tohoto jednání omluvil, přičemž doložil i rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 21. 11. 2014.
30. Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.
31. V žalovaném odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2013 č.j. 8 As 53/2013-37 je mimo jiné uvedeno: „*V případě ústního jednání není pro uplatnění procesních práv účastníka řízení nezbytná jeho osobní účast. Povaha těchto práv nevyžaduje osobní úkon účastníka, ale účastník může tato práva uplatnit prostřednictvím svého zástupce, který může navrhnout důkazy, seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, klást svědkům otázky atd. Z úkonů zástupce pak vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému (§ 34 odst. 1 správního řádu). Podmínka osobní účasti obviněného při jednání nevyplývá ani z čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož má každý obviněný právo obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru. Pokud je*

tedy obviněný zastoupen, zpravidla postačí, pokud se ústního jednání zúčastní pouze jeho zástupce.“

32. Vzhledem k tomu, že žalobce měl v průběhu správního řízení zmocněnce, byl správní orgán prvního stupně oprávněn konat ústní jednání v nepřítomnosti tohoto zmocněnce pouze z důvodů stanovených v § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Jelikož zmocněnec žalobce se z ústního jednání konaného dne 1. 12. 2014 řádně omluvil, toto ústní jednání se konalo v rozporu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Tím, že žalobci, resp. jeho zmocněnci, bylo upřeno právo dát vyslýchat svědky proti sobě, rovněž došlo k porušení čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož každý, kdo je obviněn z trestného činu, má právo vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě (tato zásada, stejně jako další trestněprávní principy, se pak uplatní i u odpovědnosti za správní delikty či přestupky, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 27, publ. pod č. 461/2005 Sb. NSS; na tento rozsudek Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře opakovaně odkazuje, srov. např. jeho rozsudky ze dne 18. 6. 2015 č.j. 7 As 93/2015-36, ze dne 12. 10. 2016 č.j. 5 As 88/2016-39 či ze dne 21. 3. 2018 č.j. 1 As 460/2017-35).
33. Podle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.
34. Soud uzavřel, že svědecké výpovědi, jež se uskutečnily na ústním jednání před správním orgánem prvního stupně dne 1. 12. 2014, proběhly v rozporu se zákonem. Proto je nelze použít jako důkaz.
35. K tomu lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2018 č.j. 32 A 43/2016-44: *„Právo účastníka řízení účastnit se procesu dokazování má tedy ve správním řízení ústavní kořeny již v článku 38 odst. 2 Listiny a tvoří jeden ze základních pilířů práva na spravedlivý proces. Tato skutečnost se poté odráží v celé řadě ustanovení správního řádu, přičemž lze odkázat například na ustanovení § 4 odst. 4 správního řádu, dle kterého správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Podstatou této ústavní garance obsažené v článku 38 odst. 2 Listiny je zajištění přítomnosti účastníka řízení (resp. v souladu s ustanovením § 34 odst. 1 správního řádu rovněž zmocněnce účastníka řízení) mj. při provádění výslechu svědků. Účastníku řízení je tímto způsobem dána možnost bezprostředně reagovat na výpověď svědka a případně jej konfrontovat se svými tvrzeními. Ve smyslu výše uvedeného lze tedy učinit závěr, že v důsledku pochybení správního orgánu I. stupně nelze výpovědi svědků, provedené správním orgánem I. stupně dne 09.09.2015, v neprospěch žalobce vůbec použít, neboť se jedná o důkazy, které byly nepochybně provedeny nezákonným způsobem.“*
36. Správní orgán prvního stupně sice předvolal svědky k dalšímu ústnímu jednání konanému dne 17. 2. 2015. Jak je ovšem uvedeno v protokole o ústním jednání ze dne 17. 2. 2015, *„zmocněnec z ústního jednání písemně omluvil obviněného z důvodu zahraniční dovolené, svoji*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

neúčast na jednání neomluvil a k jednání se nedostavil. Správní orgán z důvodu, že sám již nechtěl klást žádné doplňující otázky, svědky dále nevyslychal a jednání ukončil.“

37. Na ústním jednání dne 17. 2. 2015 tedy již žádné výsledky svědků nebyly provedeny. Lze přisvědčit žalovanému, který s odkazem na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 53/2013-37 uvedl, že pokud zmocněnec nevyužil svého oprávnění a jednání se nezúčastnil, nelze to přičítat k tíži správního orgánu prvního stupně, ale sám se tak zbavil svého zákonného zmocnění klást svědkům otázky. Soud plně souhlasí s tím, že jestliže se zmocněnec žalobce bez omluvy (omluva žalobce vzhledem ke skutečnosti, že byl zastoupen zmocněncem, nepostačovala) nedostavil k ústnímu jednání konanému dne 17. 2. 2015, správní orgán prvního stupně byl oprávněn uskutečnit toto ústní jednání v jeho nepřítomnosti. Podle závěru soudu však skutečnost, že se zmocněnec žalobce nezúčastnil ústního jednání konaného dne 17. 2. 2015, nezbavovala správní orgán prvního stupně povinnosti provést výslech svědků (byť i v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce) tak, aby tyto důkazy již byly pořízeny v souladu se zákonem a byly tak plně použitelné.
38. Jelikož svědecké výpovědi uskutečněné dne 1. 12. 2014 byly pořízeny v rozporu s právními předpisy, tyto důkazy jsou nepoužitelné (nelze je použít v neprospěch žalobce). Správní orgán prvního stupně tak byl povinen výsledky svědků provést znovu, tentokrát již v souladu se zákonem. Skutečnost, že se zmocněnec žalobce bez omluvy nedostavil k ústnímu jednání konanému dne 17. 2. 2015, na němž se měly tyto výsledky svědků uskutečnit znovu, nemůže zhojit nezákonnost důkazů provedených na ústním jednání dne 1. 12. 2014. Z uvedených důvodů nelze k těmto důkazům přihlížet. Samotné listinné důkazy (protokoly o kontrole, 2x oznámení o poskytnuté přepravě, stvrzenka, vyjádření žalobce, fotodokumentace pořízená na místě kontroly) pak dle závěru soudu pro uznání viny žalobce nepostačují.
39. Ze shora uvedených důvodů lze přisvědčit žalobní námitce o tom, že žalobci nebylo umožněno klást svědkům otázky, v tom smyslu, že svědecké výpovědi, jež se uskutečnily dne 1. 12. 2014, jsou nepoužitelné (a nebyly ani zhojeny tím, že svědci byli předvoláni k ústnímu jednání na den 17. 2. 2015, když na tomto ústním jednání jejich výslech neproběhl). Proto soud přikročil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí i pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, neboť toto mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.].
40. Soud podotýká, že i kdyby zaujal závěr opačný, tj. že by nedostavením se zmocněnce žalobce k ústnímu jednání dne 17. 2. 2015 došlo ke zhojení nezákonnosti a nepoužitelnosti svědeckých výpovědí uskutečněných dne 1. 12. 2014, ke zrušení napadeného rozhodnutí by jej vedla další okolnost. Ze správního spisu totiž nevyplývá, zda se k ústnímu jednání dne 17. 2. 2015 dostavili všichni předvolaní svědci, a tedy zda vůbec reálně bylo možné provést jejich výslech (nehledě na nepřítomnost žalobce i jeho zmocněnce). Zmocněnec žalobce přitom ve svém odvolání (resp. jeho doplnění) ze dne 13. 4. 2015 namítl, že z ústního jednání dne 17. 2. 2015 se omluvil i svědek R. L. S touto odvolací námitkou se však žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak nevypořádal, čímž způsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. I kdyby tedy nedostavením se zmocněnce žalobce a žalobce k ústnímu jednání dne 17. 2. 2015 (na němž bylo plánováno provedení výslechu svědků) byla čistě teoreticky zhojena

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

nezákonnost svědeckých výpovědí uskutečněných dne 1. 12. 2014, ze správního spisu není zřejmé, zda a kteří svědci se k tomuto ústnímu jednání dostavili. V případě, že by se k ústnímu jednání konanému dne 17. 2. 2015 nedostavil žádný předvolaný svědek, žalovaným poukazovaná možnost zmocněnce žalobce vyslýchat tyto svědky na ústním jednání dne 17. 2. 2015 (které zmocněnec žalobce vlastní vinou nevyužil) by byla jen iluzorní.

41. Ze shora uvedených důvodů soud přikročil ke zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Soud se dále pouze ve stručnosti vyjádří k některým dalším žalobním námitkám. Pokud však jde o stěžejní námitku, že žalobce po cestujících nepožadoval 850 Kč, nýbrž 85 Kč, tato bude předmětem dalšího řízení před žalovaným, přičemž její posouzení bude záviset na provedení dalších důkazů.
42. Soud dále uvádí, že v obecné rovině nelze přisvědčit námitce žalobce, že správní orgány vychází pouze a výhradně z tvrzení cestujících. Jak totiž vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. jeho rozsudek ze dne 2. 11. 2015 č.j. 2 Afs 104/2005-81, publ. pod č. 1083/2007 Sb. NSS), rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za porušení cenových předpisů provozovateli taxislužby nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků tohoto orgánu. Městský soud v Praze k tomu však dodává, že tato svědectví externích spolupracovníků musí být učiněna v souladu se zákonem, přičemž správní orgány jsou nadále povinny dle § 3 správního řádu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (srov. § 50 odst. 3 správního řádu), a prokázat účastníkovi řízení vinu nade vší rozumnou pochybnost. Jak vyplývá ze shora uvedeného, v posuzovaném případě je třeba znovu provést důkaz svědeckými výpověďmi (popř. i dalšími důkazy, viz níže), a to zcela v souladu se zákonem. Teprve poté lze hodnotit věrohodnost svědků, jakož i znovu učinit skutková zjištění a přijmout tomu odpovídající právní závěry.
43. Pokud jde o námitky žalobce týkající se stvrzenky a taxametru, ze správního spisu plyne, že žalobce při kontrole předložil stvrzenku, z níž vyplývá, že jízdné činilo 85 Kč. Soud nikterak nepochybně závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2010 č.j. 2 Afs 135/2009-97, na nějž odkázal žalovaný a podle něhož stvrzenka nic nevypovídá o tom, kolik řidič taxislužby skutečně účtoval po skončení jízdy. Projednávaná věc je však skutkově odlišná od případu, jehož se týká odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu. V daném případě totiž z obou oznámení o poskytnuté přepravě vyplývá, že na taxametu po skončení jízdy byla zobrazena částka 850 Kč, kdežto podle předložené stvrzenky cena předmětné jízdy činila 85 Kč. Nyní posuzovaná věc se pak navíc ještě liší od případu projednávaného v odkazovaném rozsudku v tom ohledu, že v posuzovaném případě žalobce předložil vytištěnou stvrzenku pracovníkovi žalovaného ihned po ukončení jízdy, resp. během prováděné cenové kontroly (viz protokol o cenové kontrole ze dne 4. 8. 2014 č. C/2014 07 23/1/Ry), kdežto v případě řešeném v odkazovaném rozsudku tak řidič taxislužby učinil až v průběhu správního řízení, a to několik měsíců po jemu vytýkaném protiprávním jednání. V žalovaném odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 135/2009-97 je pak mimo jiné uvedeno: „*Naopak stěžovatel nikterak nevysvětlil, proč předmětnou stvrzenku (představující jádro jeho argumentace v rovině*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

skutkové) předložil jako důkaz až několik měsíců po provedené kontrole. Stvrzenka z taxamtru by skutečně mohla prokazovat, že částka za jízdu byla požadována ve výši tvrzené stěžovatelem; její předložení ihned po provedené jízdě by bylo nanejvýš logické, a to i s přihlédnutím k tomu, že v té době ještě bylo možné vytisknout z taxamtru i její kopii.“ Soud se s těmito závěry ztotožňuje a podotýká, že žalobce předložil stvrzenku pracovníkovi žalovaného ihned po provedené jízdě, její význam tak má z hlediska dokazování nezanedbatelnou hodnotu. Soud současně upozorňuje, že žalobce (kromě vlastních tvrzení) nemá k dispozici žádný jiný důkaz, který může předložit na svoji obranu. Proto je třeba přistupovat k tomuto důkazu s nejvyšší opatrností a v případě uznání viny zvláště pečlivě odůvodnit, proč takový důkaz nemůže obstát.

44. Žalobce v průběhu správního řízení opakovaně poukazoval na skutečnost, že taxamtr je v pořádku a dne 14. 1. 2014 byl ověřen Českým metrologickým institutem (skutečnost, že taxamtr byl ověřen dne 14. 1. 2014 touto institucí, vyplývá i z protokolu o kontrole ze dne 4. 8. 2014 č. T/20140723/1/Ry). Správní orgány oproti tomu upřednostnily důkazy svědčící v neprospěch žalobce, zejména svědecké výpovědi. Vzhledem ke skutečnosti, že svědecké výpovědi byly provedeny nezákonně, pročez nejsou použitelné (viz výše), nelze v tuto chvíli předjímat, k jakému závěru žalovaný v dalším řízení (po zopakování svědeckých výpovědí tak, aby žalobci, resp. jeho zmocněnci bylo umožněno tyto svědky vyslýchat) dojde. Žalovaný teprve ve svém vyjádření k žalobě (nikoliv v napadeném rozhodnutí) uvedl, že mu je známo, že řidiči účtují zejména zahraničním cestujícím určitou částku, přičemž na záznamu o přepravě mají desetinnou čárku u účtované ceny posunutou tak, aby zakryli porušení cenových předpisů před případnou kontrolou; na zobrazovači taxamtru cestující desetinnou čárku vidět nemusí, k čemuž stačí odpojení příslušné diody z taxamtru; žalovaný tedy uvedený záznam o přepravě nepovažuje za důkazní prostředek, který by měl nějakým způsobem přispět k vyřešení otázky, jakou částku cestující viděli na zobrazovači taxamtru, jakou částku žalobce požadoval a jaká částka byla zaplacená. Tento závěr žalovaného dle zdejšího soudu má jistou logiku, na druhou stranu se však jedná o čistou spekulaci, neboť není zřejmé, zda se podobného jednání dopustil (a zda je vůbec technicky možné, aby se jej dopustil) v posuzovaném případě právě žalobce. Proto pokud v dalším řízení nebude vina žalobce prokázána nade vší rozumnou pochybnost, žalovaný (popř. správní orgán prvního stupně) by měl dle závěru soudu přistoupit k provedení důkazu odborným posouzením skutečností od jiného správního orgánu, příp. znaleckým posudkem ve smyslu § 56 správního řádu. Teoretický závěr odborníka (příp. znalce), z něhož by bylo zřejmé, že částka uvedená na žalobcem předložené stvrzence (85 Kč) se nemůže lišit od částky zobrazené na taxamtru po ukončení jízdy, by významně zpochybňoval věrohodnost tvrzení cestujících obsažených v oznámeních o provedené přepravě. Žalovaný (popř. správní orgán prvního stupně) proto v dalším řízení bude i s ohledem na další dokazování hodnotit veškeré provedené důkazy v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu § 3 správního řádu.
45. Pokud jde o otázku věrohodnosti svědků a žalobcem rozporovaný obsah jejich svědeckých výpovědí, s ohledem na nezbytnost opakovat svědecké výpovědi soud uvádí, že takové hodnocení je v této fázi předčasné (samotná skutečnost, že svědci byli před výpovědí poučeni, však k závěru o jejich věrohodnosti nepostačuje). Lze však přisvědčit žalobci, že svědek je osoba, která popisuje skutečnost tak, jak ji sama vlastními smysly vnímala (srov.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2008 č.j. 5 As 32/2008-51). Žalobci, popř. jeho zmocněnci v dalším řízení nic nebrání vyslýchat svědky a zjistit, co si pamatují vlastními smysly a zda si před svojí výpovědí přečetli oznámení o poskytnuté přepravě či jiné poznámky.

46. Ohledně tvrzení žalobce, že oznámení o poskytnuté přepravě obou cestujících obsahuje až na výjimky identický text, zdejší soud uvádí, že k tomuto závěru nedospěl. Obsahově se sice obě oznámení shodují, formulace užívané oběma cestujícími se však dle závěru soudu nezanedbatelně odlišují (jak v popisu trasy, tak i v průběhu a popisu jízdy). Namítal-li žalobce existenci zavedené praxe žalovaného, dle níž oznámení o poskytnuté dopravě sepisuje s cestujícími další pracovník žalovaného, soud k tomu podotýká, že se jedná o ničím nepodloženou spekulaci (i tato otázka však může být v dalším řízení předmětem dalšího dokazování, kupříkladu výslechu pracovníků žalovaného). Soud podotýká, že jistě by bylo vhodným řešením, kdyby se žalobce mohl ihned na místě vyjádřit k sepsaným oznámením o poskytnuté přepravě, na druhou stranu případné rozpory a nesprávnosti je možné namítat v rámci námitek proti kontrolnímu zjištění ve smyslu § 13 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, či v navazujícím správním řízení. Z uvedených důvodů jsou tyto námitky nedůvodné.
47. Co se týče námitky žalobce proti tomu, proč měli svědci předstírat, že jsou osobami nehovořícími českým jazykem, soud ani tuto neshledal důvodnou. K tomu zdejší soud odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2015 č.j. 2 Afs 104/2005-81: *„Je všeobecně známo, že předražování, kterého se provozovatelé taxislužby zejména v Praze jako významném centru turistického ruchu dopouštějí, bývá často zaměřeno proti cizincům, neboť tito jsou vzhledem k jejich omezeným znalostem cenových poměrů taxislužby v České republice a vzdáleností mezi jednotlivými destinacemi v Praze snadným terčem takových nekalých praktik. Je proto jasné, že obzvláště efektivní kontrolu a případný následný postih nezákonného jednání lze provést právě s pomocí osob budících dojem cizinců nebo nejlépe s pomocí cizinců samotných, kteří s orgány provádějícími cenovou kontrolu spolupracují.“* Pokud jde o námitku, že není prokázáno, zda si cestující s řidičem rozuměli, soud uvádí, že vzhledem k nezákonnosti a nepoužitelnosti provedených svědeckých výpovědí je předčasné se k této námitce v této chvíli vyjádřit. Žalobci však nic nebrání v dalším řízení při výslechu svědků tyto okolnosti učinit předmětem dokazování.
48. Pokud jde o námitku žalobce týkající se nepřiliš jasného vyúčtování částky svěřené kontrolním pracovníkům (určené na platbu za kontrolní jízdu vozidlem taxislužby), soud připouští, že tato otázka obecně může mít do značné míry vliv na věrohodnost svědeckých výpovědí takových osob (neboť tyto mohou být motivovány tvrdit, že řidiči taxislužby dostávali zaplacenou vyšší částku, než jaká odpovídá skutečnosti, aby tuto částku nemusely kontrolnímu orgánu vrátet). Proto v případě, že žalobce v dalším řízení učiní takovou námitku, je třeba, aby žalovaný tyto skutečnosti řádně objasnil.
49. Co se týče námitky o porušení zásady *ne bis in idem*, k němuž mělo dojít tím, že zaměstnavateli žalobce byla za předmětnou jízdu uložena pokuta ve výši 350.000 Kč dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, soud uvádí, že zdejší soud vydal rozsudek ze dne 21. 12. 2017 č.j. 9 Af 19/2015-59, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 9. 1. 2015 sp. zn. MF-80384/2014/16-1903 ve znění opravného usnesení ze dne 14. 1. 2015 č.j.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

MF-80384/2014/1603-3/1903 a věc byla vrácena Ministerstvu financí k dalšímu řízení; žalovaný pak správní řízení s dopravcem zastavil. I kdyby však k těmto skutečnostem nedošlo, námitka dvojího trestání by nemohla obstát, neboť přestupek dle § 23 odst. 1 písm. i) již zrušeného zákona o přestupcích a tehdejší správní delikt dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách jsou dva odlišné delikty, přičemž k jejich spáchání mělo dojít dvěma různými skutky. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2016 č.j. 10 As 39/2015-75: *„Za nedůvodnou považoval Nejvyšší správní soud námitku stěžovatele, podle níž mu nemohla být uložena pokuta, neboť s jeho řidičem nebylo zahájeno správní řízení pro spáchání přestupku dle § 23 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc. Předně je nutno uvést, že ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách a ustanovení § 23 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích upravují dva odlišné delikty a různé skutky. Prvého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu, druhého se pak dopustí fyzická osoba, která coby řidič taxislužby poškodí cestujícího na ceně jízdného. Skutečnost, že s řidičem taxislužby nebylo zahájeno správní řízení ve věci spáchání přestupku dle § 23 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích přitom nemá žádný vliv na to, zda je právnická osoba provozující taxislužbu a zaměstnávající řidiče odpovědná za spáchání správního deliktu dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách.“* Městský soud v Praze se s tímto odůvodněním plně ztotožňuje, protože uvedenou žalobní námitku shledal nedůvodnou.

50. Žalobce rovněž namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nesplňoval náležitosti dle § 68 správního řádu.
51. V § 68 odst. 2 správního řádu je stanoveno: *„Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.“*
52. Soud dospěl k závěru, že výrok rozhodnutí náležitosti dle § 68 odst. 2 správního řádu obsahuje. Je v něm dostatečně identifikován žalobce jakožto účastník řízení, jasně z něj vyplývá řešení otázky, která je předmětem řízení (závěr o vině a sankci), a jsou zde uvedena právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno.
53. Ohledně náležitostí výroku rozhodnutí o správním deliktu (dle nynější terminologie již přestupku) je kupříkladu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018 č.j. 9 As 213/2017-37 uvedeno: *„K namítané nedostatečné konkretizaci místa protiprávního jednání Nejvyšší správní soud obecně přisvědčuje stěžovateli v tom směru, že na výrok rozhodnutí jsou kladeny vysoké formální požadavky. Již v minulosti dovodil, že v zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty a je klíčovou normativní částí rozhodnutí. Zároveň je třeba trvat na tom, aby zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro*

subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2010, č.j. 1 As 92/2009 - 65).“

54. Soud uzavřel, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jež bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím, všechny tyto náležitosti splňuje. Uvedení přesné trasy jízdy, jakož i jmen cestujících, zdejší soud považuje za nadbytečné. Soud pouze podotýká, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není uvedena maximální cena jízdného, kterou byl žalobce dle závěru správního orgánu oprávněn účtovat cestujícím, jakož ani částka, o kterou byla maximální cena jízdného dle závěru správního orgánu prvního stupně překročena. Tato vada není natolik zásadní, aby vyvolala nezákonnost rozhodnutí, ovšem vzhledem ke skutečnosti, že žalobou napadené rozhodnutí bylo tímto rozsudkem zrušeno z jiných důvodů, správní orgány by v dalším řízení (pro případ, že znovu shledají žalobce vinným) měly tuto vadu napravit.
55. Ohledně námitky, že se žalovaný nezabýval odvoláním podaným přímo žalobcem dne 31. 3. 2015, soud uvádí, že žalobce nespecifikoval, jakou konkrétní námitku z tohoto podání měl žalovaný opomenout vypořádat, pročez tuto žalobní námitku shledal nedůvodnou.
56. Ohledně námitky o nedostatečném odůvodnění uložené povinnosti uhradit náklady správního řízení soud uvádí, že jestliže správní orgán prvního stupně shledal žalobce vinným z přestupku, nepochybil, když mu uložil povinnost nahradit náklady správního řízení. To vyplývá z § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, kde bylo stanoveno: „*Občanovi, který byl uznán vinným z přestupku, jakož i navrhovateli, bylo-li řízení zahájeno na jeho návrh zastaveno podle § 76 odst. 1 písm. a), b), c) nebo j), se uloží povinnost nahradit státu náklady spojené s projednáváním přestupku. Náklady řízení se hradí paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo vnitra České republiky v dohodě s ministerstvem financí České republiky zvláštním právním předpisem.*“ Tato paušální částka pak byla stanovena v § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2017, ve výši 1.000 Kč. Správní orgán prvního stupně přitom ve výroku o uložení povinnosti uhradit náklady řízení odkázal na obě tato ustanovení, jež byla v daném případě aplikovatelná. Zdejší soud takový odkaz považuje za dostatečné odůvodnění a s ohledem na zrušující výrok tohoto rozsudku podotýká, že v dalším řízení se jej bude týkat povinnost uhradit náklady správního řízení pouze v případě, že bude uznán vinným z přestupku. Z uvedených důvodů je i tato žalobní námitka nedůvodná.
57. Pokud jde o žalobcovu námitku, že taxislužbu vykonává cca 23 let a nebylo u něj správními orgány shledáno žádné pochybení, zdejší soud k tomu uvádí, že i v případě, že toto tvrzení je pravdivé, nemá tato skutečnost žádný vliv na závěr, zda žalobce se přestupku dopustil, nebo nikoliv. Tato okolnost může mít (v případě, že se žalobce přestupku dopustil) jistou relevanci toliko ve vztahu k případné výši pokuty. Pokud jde o námitky proti výši uložené sankce, zdejší soud uvádí, že v dalším řízení nebude možné žalobci uložit správní trest zákazu činnosti, který zjevně zasáhl do jeho sféry nejvíce, pročez se soud žalobními námitkami týkajícími se uložené sankce zákazu činnosti nezabýval. Namítal-li žalobce, že nebyl vyzván k doložení dokladů o osobních a majetkových poměrech, soud k tomu uvádí, že pokuta ve výši 5.000 Kč pro žalobce zjevně nemůže být likvidační (zvláště pokud žalobce prostřednictvím svého zmocněnce spolu s omluvou z ústního jednání konaného dne 17. 2. 2015 předložil správnímu orgánu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

prvního stupně svoji letenku z Prahy do San José, Kostarika). S ohledem na zrušující výrok tohoto rozsudku se zdejší soud ani nezabýval otázkou, zda odůvodnění uložené sankce je dostatečné, jakož ani žalobcovým návrhem na uplatnění moderačního práva ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s.

V.

Závěr a náklady řízení

58. Ze shora uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), dále pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.], jakož i pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.]. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
59. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, a to za soudní poplatek zaplacený z podané žaloby ve výši 3.000 Kč a z úspěšného návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000 Kč a náklady na právní zastoupení žalobce ve výši 6.200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby) po 3.100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 600 Kč (2 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Právní zástupkyně žalobce není plátcem DPH, proto soud nepřiznal k nákladům řízení částku odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu § 57 odst. 2 s.ř.s. *a contrario*. Náklady řízení tedy celkem činí částku ve výši 10.800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. července 2018

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.